

Arrest

nr. 97 722 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Brahmaan afkomstig uit het dorp Dumkauli, Dibyapuri VDC (Village Development Committee), district Nawalparasi. In 2048 (Nepalese kalender, stemt overeen met 1991-1992 volgens de Westerse kalender) verhuisde u naar het Bachhanpurwa, district Bara. U bent Nepalees staatsburger. Op 29.02.2062 (12 juni 2005) huwde u met W. S. {...}. In de periode 2061-2065 (2004-2009) kreeg u thuis gemiddeld vijf à zes keer per maand bezoek van een vijftal leden van de Sangyukta Janatantrik Mukti Morcha Partij (SJMMMP). Zij vroegen u hierbij steeds dat u hen zou vervoegen enerzijds en dat u hen zou helpen bij het dragen van wapens anderzijds. Telkens

voegden zij hieraan toe dat indien u zich niet bij hen zou voegen, u tussen de 40.000 en 50.000 roepies moest doneren. Daar u geen lid van deze partij wilde worden gaf uw vader hen donaties. Hoeveel keer uw vader betaalde en wat de bedragen waren die hij hierbij doneerde is u echter onbekend. Uiteindelijk reisde u samen met uw echtgenote op zeventien of achttien november 2009 vanuit Kathmandu per vliegtuig naar het Verenigd Koninkrijk. Uw echtgenote maakte hierbij gebruik van een studentervisum, u van een "dependent partner" visum. Op 21 juni 2011 reisden jullie met behulp van een Pakistaanse smokkelaar het Verenigd Koninkrijk naar België, waar jullie op 22 juni 2011 asiel vroegen. U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Nepalees paspoort en dit onder de naam W. C. k. {...}, geboren 16 oktober 1979. Met dit paspoort vroeg u op 31 juli 2009 een "tier 4 dependendant partner" visum aan voor het Verenigd Koninkrijk, dewelke u heeft verkregen met een geldigheidsduur tot 2 oktober 2011. U heeft deze informatie echter aanvankelijk verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België op de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 29 juni 2011 immers W. C. {...} te heten en geboren te zijn op 15 oktober 1980 (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 1, 2, 4 en verklaring Dienst Vreemdelingenzaken vraag 1,2 en 4). U stelde daarenboven dat u nooit een paspoort heeft gehad (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 22) en u niet over verblijfsdocumenten of een visum beschikt voor een andere lidstaat van de Europese Unie (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 23). Deze verklaringen zijn manifest tegenstrijdig met de gegevens verkregen van het UKBA. Vervolgens beschreef u in het kader van uw asielaanvraag aanvankelijk een reisroute waarbij u met behulp van een smokkelaar en middels een vals paspoort op 04.03.2068 (18 juni 2011) vanuit Nepal naar Delhi (India) reisde, waarna u op 7.03.2068 (21 juni 2011) vanuit Delhi per vliegtuig naar Frankrijk reisde om de volgende dag per wagen naar België te rijden (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 34 en 35).

Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw manifest bedrieglijke verklaringen omtrent wezenlijke elementen, inbegrepen omtrent identiteitsgegevens, ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Uiteindelijk gaf u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal spontaan toe te hebben gelogen over zowel uw reisroute als uw (reis)documenten. U verduidelijkte dat u reeds op zeventien of achttien november 2009 per vliegtuig naar het Verenigd Koninkrijk reisde en dat u dit traject op een legale wijze ondernam gebruik makende van een "student dependent visum" (CGVS, p.6). Vervolgens verliet u op 21 juni 2011 op illegale wijze en met behulp van een smokkelaar het Verenigd Koninkrijk en reisde u naar België, waar u de volgende dag asiel aanvroeg. Na verduidelijking van bovenstaande verklaarde u expliciet dat u nergens anders over gelogen had dan over uw reisweg en uw documenten (CGVS, p.7). Pas na confrontatie met de informatie verkregen van het UKBA gaf u echter toe dat u ook had gelogen over zowel uw identiteit als uw geboortedatum (CGVS, p.11). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure, wat u gelet op uw verklaringen gedaan ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 29 juni 2011 en een deel van uw aanvankelijke verklaringen op het Commissariaat-generaal dd. 27 september 2012 geenszins heeft gedaan.

U verklaarde tevens dat u tijdens uw verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 29 juni 2011 gelogen heeft omtrent uw werkelijke asielmotieven (CGVS, p.11). U verduidelijkte dat u Nepal had verlaten omdat in de periode 2061-2065 (2004-2009) vijf à zes keer per maand leden van

de SJMMP bij uw thuis langskwamen waarbij zij zeiden dat u zich ofwel bij hen moest voegen ofwel tussen de 40.000 à 50.000 roepies doneren moest (CGVS, p.8-9). Vooreerst dien ik hierbij op te merken dat het op zijn minst bevreemdend is dat hoewel u verklaarde dat uw vader vanwege bovenstaande donaties gaf, u niet wist hoe vaak hij deze donaties betaalde, noch hoe groot de bedragen waren (CGVS, p.9-10).

Voorts stel ik vast dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk, hoewel u hiertoe wel de kans had (CGVS, p.10). Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u er met een visum verbleef en dat uw vrienden u toen zeiden dat het geen goed idee was om er asiel te vragen. Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk, waar u meer dan anderhalf jaar verbleef, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in bijlage aan uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Uit uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 29 juni 2011 blijkt dat u een Nepalees staatsburger bent, afkomstig uit het dorp Budanilkantha, district Kathmandu, zone Bagmati (Nepal). Uit diezelfde verklaringen blijkt dat er in het huis van uw schoonouders regelmatig leden van de Sangyuakta Janatantrik Mukit Morcha partij (SJMM) kwamen eten. Op een dag werden zowel uw echtgenoot, W. C. {..}, als twee leden van de SJMM die toen bij jullie bleven slapen door de politie opgepakt. Uw echtgenoot werd de dag nadien vrijgelaten op voorwaarde dat hij geen onderdak meer zou verlenen aan leden van de SJMM. Diezelfde nacht werd uw echtgenoot echter ontvoerd door twee gewapende leden van de SJMM. Uw echtgenoot kon hierbij ontsnappen. Volgens dezelfde verklaringen verliet u vervolgens samen met uw echtgenoot op 4.03.2068 (Nepalese kalender, 18 juni 2011 volgens de Westerse kalender) uw land van herkomst en reisde u naar Delhi. Met behulp van een smokkelaar en met valse Indische paspoorten reisde u vervolgens op 7.03.2068 (21 juni 2011) per vliegtuig naar Frankrijk, waarna u de dag nadien per auto naar België reed waar u onmiddellijk asiel vroeg. U legde tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen documenten neer. Op 15 juli 2011 maakte de Dienst Vreemdelingenzaken uw dossier over aan het Commissariaat-generaal. Op 20 juli 2012 werd u per aangetekende brief op uw laatst gekozen woonplaats door het Commissariaat-generaal uitgenodigd om op 4 september 2012 gehoord te worden over uw concrete asielmotieven. Op deze uitnodiging ging u niet in. U staaftde uw afwezigheid met een medisch attest opgesteld door Nathalie Desloover, specialist acute geneeskunde. In het attest wordt verklaard dat u werkongeschikt bent van 3 september 2012 tem 4 september 2012, met als bijkomende info dat u het huis wel mag verlaten. Vervolgens stuurde het Commissariaat-generaal op 14 september 2012 een aangetekende brief naar uw laatst gekozen woonplaats, welke u op 27 september 2012 opriep. Op deze uitnodiging ging u opnieuw niet in. U staaftde uw afwezigheid ditmaal met een medisch attest opgesteld door Crauwels Eva, huisarts. In het attest wordt verklaard dat vanwege ziekte u vanaf 25 september 2012 tot en met 28 september 2012 onbekwaam wordt bevonden om lessen te volgen, maar dat het u wel toegestaan is om u buitenshuis te begeven.

Op basis van artikel 12.3 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ('Procedurerichtlijn') beslis ik uiteindelijk af te zien van verdere oproepingen tot een persoonlijk onderhoud. Een persoonlijk onderhoud met u blijkt immers niet uitvoerbaar als gevolg van zich herhalende medische omstandigheden. Gelet op wat voorafgaat, werden redelijke

inspanningen getroffen om u de kans te geven nadere informatie te verstrekken aangaande uw medische situatie en asielmotieven.

B. Motivering

Op basis van de elementen aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Nepalees paspoort. U heeft met dit paspoort op 31 juli 2009 een (studenten)visum aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk. Een dergelijk visum werd u uitgereikt met een geldigheidsduur tot 2 oktober 2011. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u niet over een nationaal paspoort beschikt en dat u deze nooit heeft gehad (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 18 en vraag 21). U stelde daarenboven niet te beschikken over een visum voor een andere lidstaat van de EU (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 23). Verder blijkt uit de identiteitsgegevens in uw paspoort dat u ten aanzien van de Belgische asielinstanties een valse geboortedatum opgaf. Immers blijkt uit uw paspoort dat u daadwerkelijk geboren bent op 22 september 1980, en niet op 31 juli 1981 zoals u zelf op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 4). Het lijkt er dan ook op dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw echtgenoot verklaarde bovendien dat naast uw valse verklaringen omtrent uw identiteit, documenten en reisweg op de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 4 januari 2012, ook het toen door u weergegeven asielrelaas vals is (CGVS echtgenoot, p.11). Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure, wat u gelet op uw verklaringen gedaan ten overstaan van de Dienst Vreemdelingen dd. 29 juni 2011 geenszins heeft gedaan.

Gezien al deze vaststellingen heeft u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet niet aannemelijk weten te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verder voeren zij een schending aan van de artikelen 1 en 2 A van de Conventie van Genève.

Verzoekers betogen niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissingen. Zij stellen een mensensmokkelaar gecontacteerd te hebben die hen aanraade een valse identiteit op te geven. Zij gaven inderdaad een valse identiteit op omwille van hun precarie situatie en geleid door enorme angst. Zij moesten van de smokkelaar vertellen dat zij rechtstreeks vanuit Nepal kwamen, anders zouden ze geen kans maken om erkend te worden. Verzoekers wensden hun grove fout recht te zetten. Zij hebben op het Commissariaat-generaal dan ook hun juiste gegevens doorgegeven. Zij hebben nooit de intentie gehad de Belgische overheid te misleiden.

Aangaande hun reisweg betogen verzoekers dat mensenhandel een verborgen maar aanwezige criminele tak is in Nepal. Verzoekers zagen geen andere keuze dan via deze wijze naar België te vluchten. Zij legden immers een lange reisweg af om in België te geraken. Door te twifelen aan hun reisweg is de gegrondheid van hun aanvraag niet onderzocht waardoor de beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn zodat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De werkwijze van de smokkelaar mag bovendien geen afbreuk doen aan het asielrelaas van verzoekers en mag de beslissing van het Commissariaat-generaal niet beïnvloeden. Het is dan ook kennelijk onzorgvuldig om de beslissingen hieromtrent te motiveren.

Aangaande hun visumaanvraag in het Verenigd Koninkrijk betogen verzoekers andermaal dat zij slechts handelden volgens de instructies van de smokkelaar die hen meedeelde een valse identiteit te gebruiken. Zij begrijpen niet waarom het feit dat zij met een visum naar het Verenigd Koninkrijk gereisd zijn afbreuk doet aan hun asielrelaas. Dit wijst erop dat hun dossier slechts oppervlakkig bekeken werd. Aan verzoekers werd meegedeeld dat zij geen asielaanvraag konden indienen in het VK als zij daar verbleven met een visum. Daarom reisden zij naar België. Verzoekers zijn steeds van goede wil geweest. Zij wilden alles officieel en correct doen, en hebben zich gehouden aan de raad van de smokkelaar. Het is niet redelijk om te stellen dat ze zich in het VK maar moesten informeren naar de regelgeving betreffende vreemdelingen. Verzoekers hebben volgens de redelijke verwachtingen gehandeld, zij hebben een asielaanvraag ingediend van zodra dit mogelijk was. Zij begrijpen niet dat zij nu gestraft worden, ondanks hun goede wil. Dit alles kan dan ook niet tegen hen gebruikt worden.

Verzoekers betogen voorts niet verplicht te zijn een asielaanvraag in te dienen in het VK, het feit dat zij België uitkozen mag hen niet verweten worden.

Wat betreft de medische attesten aangaande tweede verzoekster stelt zij dat zij de kans niet gekregen heeft haar asielrelaas uiteen te zetten door middel van een gehoor. Het feit dat zij niet gehoord werd is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Immers werd haar duidelijk gemaakt dat zij de kans zou krijgen om zich te verduidelijken. Dit wordt ook meegedeeld op de website van kruispunt-migratie. Verzoekster heeft ruim binnen de periode het Commissariaat-generaal op de hoogte gebracht van haar verhindering. Zij was opgenomen in het ziekenhuis en dus niet in de mogelijkheid een interview af te leggen. Het feit dat er verklaard werd dat zij het huis mocht verlaten, betekent niet dat zij daartoe in staat was. De verwerende partij heeft niet afdoende gemotiveerd hieromtrent. Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden omdat geen rekening werd gehouden met haar recht om gehoord te worden.

Verzoekers menen voorts dat de beslissingen in gebreke blijven nu geen rekening wordt gehouden met de grond van hun aanvraag. Omwille van hun vrees voor vervolging vanwege de SJJMP kunnen zij niet terugkeren naar Nepal. Zij benadrukken dat hun asielrelaas waar is. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekers stellen dat de situatie in Nepal nog steeds gevaarlijk is, zoals blijkt uit verschillende media-bronnen, en een terugkeer een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Het Commissariaat-generaal heeft dit niet onderzocht. Verzoekers hebben aldaar geen bescherming. Het Commissariaat-generaal dient rekening te houden met alle elementen in het dossier, ook met de veiligheidssituatie in Nepal. Verzoekers herhalen nogmaals hun asielmotieven en verwijzen naar een rapport van 2012 van Amnesty International waaruit blijkt dat zij niet op bescherming kunnen rekenen. Als bijlage worden nog een aantal artikels gevoegd waaruit blijkt dat niets kan gedaan worden zonder omkoping.

Tenslotte betogen verzoekers dat nagelaten wordt te motiveren waarom zij geen subsidiaire bescherming krijgen.

2.2. . Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), volledig kennen. Verzoekende partijen maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partijen dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Het betoog van verzoekers dat zij omwille van hun precaire situatie en uit angst gelogen hebben kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers de Belgische asielinstanties op intentionele wijze hebben trachten te misleiden. Dit gegeven is wel degelijk relevant bij de beoordeling van een asielaanvraag. Immers, het feit dat verzoekers naar het Verenigd Koninkrijk zijn gereisd met een visum en daar gedurende een bepaalde periode verbleven hebben, zonder asiel aan te vragen, samen met het feit dat zij bij de Belgische asielinstanties liegen over hun verblijf aldaar en hun identiteit, doet terecht ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in hun land van herkomst. Van een persoon die daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij, van zodra hij de kans hiertoe krijgt, internationale bescherming inroept. Het argument van verzoekers waarom zij geen asiel hebben aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk, met name omdat zij in het bezit waren van een visum en hun smokkelaar gezegd had dat zij aldaar geen asiel konden aanvragen, kan om die reden evenmin overtuigen. Indien verzoekers een daadwerkelijke vrees hebben, dan is het geenszins aannemelijk dat zij niet op zijn minst pogen de bescherming in te roepen van de

autoriteiten van het land waar zij verblijven, zijnde het Verenigd Koninkrijk, doch zich slechts schikken naar de raad van een mensensmokkelaar.

De stelling van verzoekers dat zij zelf mogen kiezen in welk land zij asiel aanvragen en zij niet verplicht zijn om in het Verenigd Koninkrijk asiel aan te vragen, draagt juist bij tot de vaststelling dat verzoekers geen werkelijke vrees koesteren. Een werkelijke vrees voor vervolging houdt immers in dat men zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. De vaststelling dat verzoekers zelf willen 'kiezen' waar zij asiel aanvragen, strookt hoegenaamd niet met een ernstige vrees voor vervolging.

Verzoekers verwijzen nogmaals naar de raad van de mensensmokkelaar om te verantwoorden waarom zij gelogen hebben over hun identiteit, doch zoals hiervoor reeds gesteld, kan dit niet overtuigen. Van verzoekers mag verwacht worden dat zij vanaf het begin correcte verklaringen afleggen indien zij werkelijk vrezen voor vervolging en internationale bescherming wensen.

Deze vaststellingen doen al ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers. Bovendien blijkt dat eerste verzoeker zelf toegegeven heeft dat het voorgehouden asielrelaas op de Dienst Vreemdelingenzaken compleet vals is (administratief dossier, gehoorverslag eerste verzoeker, stuk 5, p. 11). De Raad wijst er nogmaals op dat van een persoon die werkelijk vreest voor zijn leven, verwacht mag worden dat hij vanaf het eerste interview juiste verklaringen aflegt. De vaststelling dat verzoekers niet enkel gelogen hebben over hun verblijf in het Verenigd Koninkrijk en hun identiteit, maar ook dat zij gelogen hebben over hun asielmotieven om dan pas op het Commissariaat-generaal andere motieven aan te halen die volgens hen wel de waarheid zijn, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Door te hameren op hun verklaringen, slagen verzoekers er niet in afbreuk te doen aan deze vaststellingen. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Waar tweede verzoekster nog meent dat zij had moeten worden gehoord, wijst de Raad op artikel 18 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat bepaalt:

“§ 1. Indien de asielzoeker zich op het Commissariaat-generaal niet aanmeldt op de voor het gehoor vastgelegde datum, neemt de ambtenaar nota van zijn afwezigheid. De regelmatigheid van de kennisgeving van de oproeping tot het gehoor moet worden geverifieerd.

§ 2. De asielzoeker kan in dit geval binnen de vijftien dagen volgend op het verstrijken van de datum van het gehoor schriftelijk een geldige reden meedelen voor zijn afwezigheid zodra hij in bezit is gesteld van het document dat dit geldig motief bevestigt. Indien het bewijs van de geldige reden aangebracht door de asielzoeker wordt aanvaard door de Commissaris-generaal, legt de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde en indien de asielzoeker geantwoord heeft op de vraag om inlichtingen bedoeld in artikel 9 § 2, een nieuwe datum van gehoor vast.

Indien de asielaanvrager, nadat hij werd heropgeroepen overeenkomstig het vorige lid, een nieuwe geldige reden inroept, kan de Commissaris-generaal een geldige beslissing nemen zonder opnieuw op te roepen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekster tweemaal werd opgeroepen. Een eerste maal met een brief van 20 juli 2012 en een tweede maal met een brief van 14 september 2012. Laatstgenoemde brief is dus de heroproeping zoals bepaald in voornoemd artikel 18, § 2, tweede lid. Hieruit volgt dat de commissaris-generaal wettelijk heeft gehandeld bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Uit niets blijkt voorts dat verzoekster zou zijn beloofd dat zij nogmaals zou worden opgeroepen. Uit het verzoekschrift dat thans voorligt blijkt bovendien dat verzoekster haar asielmotieven koppelt aan die van haar echtgenoot, die gehoord werd. Uit niets blijkt dat verzoekster persoonlijke motieven heeft. Er is dus geen enkele reden voorhanden waarom zou kunnen worden besloten dat onterecht werd beslist om een beslissing te nemen zonder haar te horen. De verwijzing van verzoekster naar haar medische attesten doet hieraan geen afbreuk.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekster geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari

2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekster toont geenszins een schending van dit beginsel aan.

2.6. Wat verzoekers' verwijzingen naar de "*huidige situatie te Nepal*" betreft, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat de verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Hun asielrelaas is van alle geloofwaardigheid ontdaan en verdient het dan ook niet te worden getoetst aan de vluchtelingendefinitie. Waar zij dus wijzen op de corruptie en het gebrek aan bescherming van de autoriteiten in hun land van herkomst dat zou blijken uit de bij hun verzoekschrift gevoegde rapporten, kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoekers hebben immers niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben.

2.7. Voorts, wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) betreft, en daargelaten het gegeven dat artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Ter zake kan dus worden verwezen naar wat volgt.

2.8. Waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers halen geen andere elementen aan dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van hun asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat zij ook nu niet aantonen dat zij een reëel risico zouden lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Zij brengen evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg slagen de verzoekers er niet in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

2.9. Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Verzoekende partijen tonen deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.10. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en de vragenlijst en het gehoorverslag van verzoekende partij(en) en dat verzoeker tijdens het gehoor de kans kreeg om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.11. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER